

[Handelsministeren.]

nedsat i Februar 1927, altsaa henimod Slutningen af Finanslovperioden, og det var ikke paa det daværende Tidspunkt til at skønne over, hvor store Udgifter der vilde løbe paa i Finansaaret 1926—27. Derfor har man ventet med at opføre dette Beløb til Tillægsbevillingslovforslaget i Aar.

Jeg mener efter det anførte at have været i god Overensstemmelse med tidligere Tidens Praksis med Hensyn til denne Bevilling og er noget forbavset over, at de to Partier, der begge som Regeringspartier har fulgt ganske samme Praksis og har faaet Rigsdagens Tilslutning til de Udgifter, som er afholdt i Henhold til denne Praksis, nu vil nægte mig denne Bevilling.

Overfor det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som mente, at Tiden var trukket ud, og at der var ødslet med Penge af dette Udvalg, skal jeg sige: nej, Tiden er ingenlunde trukket ud, og der er heller ikke ødslet med Penge. Der er arbejdet i dette Udvalg, og jeg vil minde dette høje Ting om, at ca. 30 Industrier har henvendt sig til dette Udvalg om at faa deres Forhold undersøgt. Flere Betænkninger er afgivet, og der er i Øjeblikket under Trykning Beretning vedrørende 6—7 Industrier.

Men, som sagt, jeg har med Hensyn til denne Bevilling handlet i Henhold til gammel Praksis fra Administrationens Side og i Forhold til Rigsdagen, og jeg maa mene, at jeg i Henhold til denne Praksis havde berettiget Forventning om, at Bevillingen vilde blive givet. Jeg har søgt at tilvejebringe den størst mulige Overensstemmelse her paa Tillægsbevillingslovforslaget mellem de opførte Tal og de Udgifter, som faktisk er afholdt.

Men hvis Rigsdagen ikke vil give denne Bevilling, er der jo ikke andet at gøre end at lade den optage paa Statsregnskabet og lade Sagen finde sin Afgørelse, naar Spørgsmaalet om Godkendelse af Statsregnskabet for 1927—28 til sin Tid foreligger. Saa kommer Sagen ind under samme Praksis, som mangfoldige Bevillinger af lignende Art har været tidligere.

Jeg kunde have Lyst til at sige i samme Forbindelse, at hvis det er Mening, at man fra Rigsdagens Side ønsker en anden Praksis, saaledes at man vil binde Admini-

strationen stærkere, end den hidtil har været bundet, vil der jo ikke være noget i Vejen for, at man fremtidig fra Administrationens Side i saadanne Forhold optog Forhaandsforhandling med Finansudvalgene. Men dette kan jeg jo ikke udtale mig om som Fagminister. Denne Side af Spørgsmaalet henhører i første Række under Statsministeriet, da det er et Forhold, som ikke gælder det enkelte Fagministerium alene, men samtlige Ministerier.

Med Hensyn til det andet Punkt, som er nævnt af det ærede Medlem Hr. Hauge, nemlig et Samraad om Forhyringsforholdene i Hamborg, skal jeg sige, at der er meget vanskelige Forhyringsforhold der, deri har det ærede Medlem Ret. Der findes i Hamborg et Forhyringskontor, det norske Forhyringskontor, der er oprettet af Norges Rederiforbund og formentlig i Forstaaelse med saavel Sveriges som Danmarks Rederiforeninger, og som arbejder efter det Princip, at der til norske, danske og svenske Skibe fortrinsvis skal anvises henholdsvis norske, svenske og danske Sømænd.

Dette Kontor nyder vistnok i høj Grad Tillid fra alle Sider. Naar det trods god Villie ikke har kunnet løse sin Opgave med Hensyn til danske Skibe, synes der efter alt, hvad der for Ministeriet er oplyst, at være to Aarsager hertil. For det første den, at Kontoret ikke har Licens fra Hamborgs Senat til at lade sine Folk gaa om Bord i danske Skibe og paatage sig alle Forhyringsforretninger vedrørende disse, og dernæst det, at Kontoret i hvert Fald under de for Tiden herskende vanskelige Forhold har for ringe Medhjælp til med Virkning at kunne indarbejde sig med de danske Skibe.

Men, som sagt, Forholdene er vanskelige, og det var ønskeligt, om der kunde komme bedre Forhyringsforhold for danske Sømænd i Hamborgs Havn. Men naar det ærede Medlem Hr. Hauge ønskede en Bestemmelse om, at der i ethvert dansk Skib skulde være et vist Antal danske Sømænd, saa vil jeg sige, at jeg tror, at man skal være ganske overordentlig forsigtig med at fastsætte noget saadant. Thi gennem Fastsættelsen af saadanne Regler vilde man meget let komme til at handikappe den danske Skibsfart i Forhold til andre Landes Skibsfart. I alle Tilfælde maa Forholdet overvejes